

Rozhovory se životem

81

OBSAH

Velikonoce 2016-----	3
Ataky Satana během Božího osvobozujícího plánu----	8
Aktivity v univerzu-----	11
Silová centra v plášti Země-----	16
Nebezpečí utkvělých představ-----	18
Hardus o svém životě-----	20
Jasnovidný pozemšťan-----	27
Nevědomí klerici-----	30
Postup při srdeční modlitbě-----	35
Josef z Nazaretu o nemoci-----	36
Vyslyšené modlitby-----	40

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít
v nezměněné a nezkrácené verzi zdarma
a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

VELIKONOCE 2016

Boží svatý mír ať je s vámi a všemi, kteří přišli se mnou. Také s těmi, kteří jsou na jiném místě, ale touží mít v sobě mír. Rovněž do nich bude skrze mé posly proudit.

Mám od Ježíše Krista, svého pozemského syna, úkol komunikovat jako duchovní bytost nebes s vámi, přinést Zemi mír, duchovní vzestup a dobrou vůli. Vzpomeňme nyní na něj, propusťte ale všechno pozemské, protože to vás se Zemí svazuje! Planetu máte nádhernou, byla by však ještě krásnější, pokud by ji lidé neměnili hutnými vibracemi a nečistým smýšlením.

Žehnání chleba

Kristus mi dal s sebou dostatek čisté vibrace. Proto si již teď dovoším požehnat chleby vším, co jsem obdržel. Požehnám všechno, co jste sem přinesli v důvěře víry, a také to, co si milí sourozenci přichystali jinde. Všichni jsme jedno - vy znáte hranice, my však ne.

Také sourozenci v Čechách mohou s námi společně oslavovat. Zvu je, poslal jsem k nim posly. Nezáleží na tom, který je to soused, která pozemská či duchovní vlast. Rovněž i odtud přišli mnozí v radostné naději, že zase na Zemi prožijí velikonoční svátek.

Nechť je nyní vše požehnáno ve jménu mého pozemského syna Ježíše Krista! Aby se tak v hojně míře stalo, posílá nyní duchovní paprsky i moje milá bývalá pozemská manželka.

Až budete chléb přijímat, nepovažujte ho za pouhý chléb – zavnímejte sílu požehnání Ježíše Krista, jeho pozemské matky, a mohu-li to tak říci, i jeho pozemského otce. Samozřejmě jsou u toho vaši milí duchovní průvodci, i oni vám předávají své síly. Ačkoli toto nevidíte, můžete to cítit. Vaše hmotné tělo brání vnímat, co vám poskytujeme.

Nicméně je to tak. I když vám připadá těžké uvěřit, prosím, abyste si byli jisti, že chléb obsahuje mnou zmíněné vibrace.

Moji milovaní, ani pro nás není snadné proniknout atmosférou Země. Přesto jich se mnou přišlo mnoho, protože mi Kristus dal sílu, abych je dokázal vzít s sebou. Mají radost ze shledání se svými milými.

Pomyslete nyní krátce na ty, kteří by tu s námi mohli být! Nemůžu je všechny jmenovat, ale jsou zde. Přáli si s vámi oslavit tento velikonoční svátek.

Váš kalendář oznamuje dnes jiný den, ale to nevadí. Dny, roky, desetiletí odplouvají, ovšem to, co vám zraje v nitru, co jste si osvojili, vám zůstává. To si vezmete s sebou. Proto se snažte vdechnout co možná nejvíce. Dnešní duchovní setkání je pro vaše životní zranění cenné, velmi cenné!

Nyní k průběhu setkání. Váš duchovní učitel Hardus nemůže být přítomen, později vysvětlím proč. Po mém proslovu přijmete chléb a pak se budeme všichni společně v mezidobí, než znovu promluví, nabíjet. Vy budete nasyceni plnou duchovní vibrací.

Přijímání chleba totiž slouží všem: také mně k duchovnímu přijetí síly a rovněž médiu k opětovnému rozšíření vnímání dalšího oznámení. Doufám, že jsem se vyjádřil srozumitelně!

K velikonočním událostem

Moji milí, nezačnu Květnou nedělí, ale modlitbou, kterou říkal Ježíš. Byla velmi dlouhá, já ji povím zkráceně:

„Otče, Tys mi je svěřil! Naslouchali mi, protože jsi mě k nim poslal. Chci je vrátit zpět do Tvé náruče! Já se k Tobě brzy vrátím, ale oni musí ještě zůstat v tomto světě. Nejsvětější Otče, pomáhej jim! Stůj při nich v jejich dalším životě! A mně dej sílu, abych všechno přestál, aniž bych padl! Neboť přede dveřmi Večeřadla vidím hordu negativních bytostí - chtějí nám škodit. Nejsvětější Otče, stůj při nás! Přijali, cos mě učil. Slíbili, kromě syna zatracení, že mě budou následovat. Dej mi sílu, abych je mohl až do posledního okamžiku své přítomnosti chránit!“

V té době jsme my, nejvyšší duchovní bytosti nebes – archandělé, knížata aj. - dleli ve světech ráje. Tady nám Stvořitel oznámil, že byl u Něj Satan. Přesněji řečeno, mentálně Mu poslal námitku, že to má

být spravedlivé, a tak Ježíš nemá být v posledních hodinách života podporován. Tímto sdělením jsme měli svázány ruce - nesměli jsme Ježíši posílat sílu. Ale začali jsme ji meditací shromažďovat, aby, pokud zvítězí, ji mohl při oslavě okamžitě přijmout. Rajský svět byl totiž úzce spojen s tehdejším umučením Ježíše. Nyní k podrobnostem, které asi neznáte:

Ježíš pravil: „Pojďte, půjdeme!“ A vedl všechny z Večeřadla do všudypřítomné satanské hustoty. Ta trápila učedníky, a tudíž to trápilo Ježíše. Ježíš věděl, že vibrace v Getsemanské zahradě je pro něho dobrá, proto tam šel se svými věrnými plnými úzkosti. „Modlete se,“ obrátil se na ně s prosbou. To znáte, víte, že se třikrát vracel, aby je vyzval k modlitbě, protože spali.

K situaci *pocení krve*: Nesmíte si ji představovat tak, že mu tekla krev, jak to znáte. Pro tento jev byly dva důvody:

Pozemsky vyjádřeno, Ježíš měl strach, aby neodpadl od Boha, aby vydržel. Vždyť věděl, co se blíží. A slíbil Otcí, tedy Bohu, že to zvládne.

Z těchto důvodů se při modlitbě zpotil, jak úpěnlivě prosil. Tím se jemné kapiláry, lidsky řečeno, otevřely a vyronila se krev, skutečná Ježíšova krev.

My, kteří bychom mu rádi pomohli, jsme čekali na jediné - až se Ježíš Kristus stane vítězem. Ale to nebylo snadné!

Ježíš učedníky několikrát napomenul, aby se s ním modlili, aby nespali. Když pak nakonec uslyšel křik, zvonění, halas vyslanců farizejů a biřiců, spěchajících ho zatknout, vyzval je, aby s ním šli. Také římsští vojáci přicházeli. Když k nim všichni došli, zeptal se Ježíš: „Koho hledáte?“

„Ježíše z Nazaretu!“ odpověděli. Ježíš – a teď dávejte dobrý pozor! – Ježíš napřel veškerou sílu, veškerou vibraci, takže ti, co ho přišli zatknout, náhle padli k zemi. Tento okamžik je důležitý, protože slíbil nebeskému Otcí, že bude na své učedníky dávat pozor.

Když se postavili, zeptal se podruhé: „Koho hledáte?“

„Ježíše z Nazaretu!“ opět zaznělo. Vystoupil Jidáš, ale to již znáte. Ježíš znovu odpověděl: „To jsem já,“ dodal však, „ale ostatní necháte v klidu odejít!“

Učedníci, aniž byli zajati, se v klidu vzdálili. Tak splnil, co nebeskému Otcí slíbil: že dokud bude moci, dá na ně pozor.

Ježíše zatkli a vedli postupně k velekněžům Anášovi a Kaifášovi, k Herodovi a nakonec k Pilátovi. To všechno víte.

Přejdu k *bičování* a řeknu, co pravděpodobně neznáte: Důtky se skládaly z pletených kožených řemenů, v nichž byly vepředu uvázané špičaté kosti. Jimi byla jemná Ježíšova kůže rozdrásána do krve, roztrhaná v cáry. Satan vybral z bičujících biřiců ty nejzvrhlejší - zbili Ježíšovo tělo tak, že se téměř nemohl hýbat.

Příběh s Pilátem znáte. Chtěl bych ale dodat, že Ježíšova matka byla při tomto soudním jednání přítomna. Já ne, neboť jsem byl poté, co jsem splnil svou pozemskou povinnost, dávno odvolán. Dlel jsem v rajské sféře, a pokud jsem to dokázal přenést přes srdce, příležitostně nahlížel.

Mnoho přihlížejících, co onehdy volalo „hosana“ a palmovými větvemi a látkami položenými na cestu mu připravilo triumfální průvod, nyní křičelo: „Na kříž s ním!“ Satan a jeho přívrženci to tak zařídili, a proto existovala jen jedna vibrace: Ukřižovat! Každý z vás, kdo spadl z vysoké vibrace do Satanovy, ví, jak rychle se to může stát.

A nyní o tzv. *Křížové cestě na Golgotu*: Ježíš nenesl kompletní kříž. Nesl jen příčný trám - hrubě otesaný kmen stromu. Kříž by při váze podélného a příčného trámu neuneslo ani pět mužů! I s trámem mu musel pomáhat Šimon z Kyrény, protože se biřici obávali, že Ježíš zemře již během cesty na ukřižování. Proto Šimona donutili, aby mu trám pomohl nést. Přesto Ježíš padal často k zemi - jeho síly jako Ježíše z Nazaretu byly u konce. Neustále ho brutálně rvali na nohy a poháněli, aby on a Šimon pokračovali v cestě.

Když dorazili, obnažili Ježíšovo tělo. Stojí psáno: Losovali o mé šaty. Byli to vojáci, kteří o oděv utkaný z jednoho kusu losovali.

Další vyprávění je pro mě obzvlášť těžké. Ježíš byl *přibit na příčný trám*, a sice ne tady (Josef z N. ukázal na dlaň), jak se všeobecně traduje. To by ho neudrželo. Že se v dlani neudrží hřeb 12 až 15 cm dlouhý a 1 až 2 cm široký, potvrdí vaši lékaři, fyziologové a další, kteří se tím zabývali. V tomto místě (Josef z N. ukázal na zápěstí) byl Ježíš přibit. Zde

jsou šlachy silnější a železo v ruce drží. Je mi líto, pokud měním váš tradiční názor, ale věřte mi.

Svislý trám stál již pevně zatlučen do země. Biřici nebyli žádní začátečníci, dělali to mnohokrát. Věděli, že zbičovaný a trny korunovaný člověk, jako byl Ježíš, který ztratil velmi mnoho krve, dlouho neudrží váhu těla. A tak tudy, u zápěstí, museli prohnat hřeby. Příčný trám byl lany upevněn v záseku vztyčeného trámu, a tím byl Ježíš vytažen do svislé polohy.

Na hlavním kmenu byla malá podpěra, na ní mohly spočinout nohy. I ty byly přibity.

Obraz skutečného ukřižování namaloval Petr Pavel Rubens. Měl vizi a tu pak nakreslil. To ostatní, tedy mnohé ženy atd., je připojená lidská fantazie. Ale Rubensova vize je správná. Nemohl jsem přihlížet pořád. Plakal jsem, sténal, pomoci jsme však nesměli.

To následující, tedy *smrt těla* Ježíše, také popíši. Smrt napnutého a přibitého Ježíše měla dvě příčiny:

První byla vysoká ztráta krve - proto Ježíš volal: „Žízním!“ Neboť kdo ztratí mnoho krve, má žízeň.

Druhý důvod se do oficiálního vysvětlení nedostal: Ježíš se na kříži udusil. Přibitím a vypnutím klesalo tělo neustále dolů, a aby přijal vzduch, aby mohl dýchat, musel Ježíš své tělo poslední silou vzpínat. Síla, jak víte, ho ale nakonec opustila. Po posledním vydechnutí dokázal ještě zvolat: „Je dokonáno!“

Negativní duchovní bytosti to až do samého konce nevzdávaly. Sám Satan byl u svého většího bratra u kříže velmi často přítomen; domníval se, že ho ještě přiměje selhat. Ale pokud by Ježíš od Boha odpadl, vypadal by na kříži jinak.

Ostatní znáte. V tradičním podání to sice neodpovídá věrně skutečnosti a není reprodukováno zcela v souladu s pravdou, přesto si můžete uvědomit: Ježíš Kristus nasadil veškerou svou lásku pro všechny bytosti svého Otce, aby dodržel slib, který Mu kdysi dal: „Všechny je přivedu zpátky a předám Ti je.“

ATAKY SATANA BĚHEM BOŽÍHO OSVOBOZUJÍCÍHO PLÁNU

Po duchovní revoluci proti Kristu odpadly od Boha nevěrné bytosti. Bůh je láska, proto ti, kdo se méně prohřešili, dostali milost. Byli ale slabí, neznalí a nezasvěcení do Satanova plánu.

Satan a jeho přívrženci jsou posedlí mocí, plní lži, svodů apod. Zatížili se víc, protože zavinili odpad od Boha.

Ale Bůh je láska, slitování, pomoc a nikoho neztratí. Jak řekl prorok Ješua: „Když matka zapomene na své dítě, já na ni ne!“

Co způsobilo, že je lidstvo na tom tak špatně, že Země a jiné jí podobné světové úrovně jsou ovládané zlem?

Nyní nastíním pár bodů o průběhu bojů mezi dobrem a zlem. Odehrávaly se v minulosti, dějí se dnes a ještě silněji propuknou v budoucnu. Do doby, než Otec ve Své lásce nevysloví konečné „amen“.

Ataky na rodinu Josefa z Nazaretu

První útok Satana

Když se Josef probíral z transu, sdělila mu Marie, co se stalo: Josef se v hlubokém transu nabídl Kristu pro tělesné zplození Ježíše. A stalo se. Josef, coby člověk, měl trpět pod vlivem sil protikladu. Chtěly docílit, aby pochyboval a Marii veřejně potupil. Pak by podle židovského zákona byla ukamenována a s ní i zárodek v jejím lůně. Tím by se naplnil plán Satanův.

Druhý útok Satana

Mágové, kteří následovali kometu – nebyla hmotná, nýbrž duchovní - přišli k Herodovi a ptali se, kde se narodil nový král Židů. Herodes se zalekl, protože satanské mocnosti mu vnučily obavy o jeho trůn. Proto dal zavraždit všechny malé chlapce. Mezitím ale Boží poslové odvedli svatou rodinu do bezpečí Egypta. Tak ztroskotal i druhý plán.

Třetí útok Satana

Když Satan zjistil, že lidé jím vsugerované příkazy plní jen pomalu a špatně, rozhodl se nahnat do blízkosti Josefova bydliště jedovaté hady. Jeden z nich Ježíše uštkl - ležel mnoho dní ve mdlobách do doby, než Boží poslové jed dematerializovali. I tento plán tedy nevyšel. Když Satan zjistil, že nad tímto chlapcem drží Bůh ochrannou ruku, odvrátil se od něj, ale nechal ho negativními silami sledovat. Chtěl zjistit, která že vysoká duchovní bytost se v jeho těle inkarnovala.

Čtvrtý útok Satana

Když to zjistil, vyhledal ho se svými specialisty sám – tu situaci znáte jako Pokušení na poušti. Když za ním Satan přišel, byl Ježíš po 40 dnech v poušti zcela zesláblý. Víte, že na něm chtěl, aby proměnil kameny v chléb, skočil z cimbuří chrámu atd. Jeho hlavním přáním bylo svést ho k odpadu od Boha.

Pátý útok Satana

Satan velmi intrikoval, aby způsobil Ježíšův pád. Zapříčinil, že mnozí učenci dostali strach, že se národ od jejich učení odvrátí a půjde za Ježíšem. Soupeřili mezi sebou, ale na tom, že Ježíš musí pryč, se shodli. Opakovaně po něm házeli kameny - chtěli ho zabít, ale Boží poslové jeho tělo dematerializovali, takže se pro útočníky stal neviditelným. V Bibli se píše: „A Ježíš se schoval.“

Šestý útok Satana

Ježíš byl se svými apoštoly na Genezaretském jezeře, když se najednou zvedla bouře. Proč? Satan přemluvil Erzdewas, aby náhle vyvolali bouři. Ježíš se měl s učedníky utopit. Víte, že ho prosili: „Pane, zachraň nás, potápíme se!“ Psáno je: „Ježíš poručil bouři,“ ale já říkám, že tak učinil s pomocí Boží a Jemu sloužících duchovních bytostí. Jak víte, i tento pokus nebyl úspěšný a z toho lze vyvodit, že se nic nemůže stát, pokud to není vůle Boží.

Sedmý útok Satana

Milí sourozenci, můžete se těžko vžít do situace, která tenkrát panovala na Olivové hoře. Satan dosud neznal pozadí Kristovy

inkarnace v těle Ježíše. To mu Bůh zatajil, protože by o to víc sabotoval ozdravný a osvobozující plán. Satan myslel, že rozhodující bylo pouze učení Ježíše.

Kdyby znal celé duchovní pozadí Kristovy inkarnace, určitě by ho nepokoušel, ba naopak, nechal by ho v klidu žít.

Na Olivové hoře Satan Ježíše pokoušel tak, aby se Ježíš z Boha a svého úkolu zbláznil. Měla k tomu přispět i Jidášova zrada. Ježíš byl sám, apoštolové ho opustili a strachy se mu z pórů kůže ronila krev.

Satan mu ukázal všechny říše a i to, jak na tom lidstvo bude. Řekl mu: „Vidíš, je marné, abys nasazoval život pro lidi v dalších stoletích!“ Ukázal, že většina lidí se bude málo duchovně vyvíjet. Ježíš, ač zesláblý, odolal.

Někteří z vás namítnou, zda vůbec byl Satan schopný svůj plán uskutečnit. Těm odpovídám: Země a její nižší sféry jsou přece pod jeho velením! Chci vám ještě připomenout, že kdybyste se atakům negativních sil více bránili, vám by bylo pomoheno. Vy je ale necháváte přes sebe přejít.

Osmý Satanův útok

Ježíšův úkol se chýlil ke konci. Bůh však připustil, aby byl zkoušen až do krajnosti, až po smrt na kříži. A Ježíš vytrval, zůstal věrný až do posledního výdechu. Když pak zvolal: „Dokonáno jest! Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha!“, Satan prohrál. Toto byl zásadní bod k duchovnímu osvobození.

Duchovní bytost Kristus nyní na další boj již nebyl sám – ale zprvu si musel svým vítězstvím ve hmotě pomoc Michaelových legií zasloužit.

Uložte si do srdce: Boží pomoc si každý musí zasloužit!

V boji proti Satanovi musel tedy Kristus být vítězem. Michaelovy legie byly pak Bohem vyzbrojeny takovou silou, že Satan musel jednoduše utéct a souhlasit s ujednáním „posledního soudu.“

Od té doby se vyprazdňují pekelné sloje Satana a dříve či později bude on ten poslední, kdo se vrátí k Otcí.

Bůh je spravedlivý. Kdo první odpadne, jako poslední se vrátí.

Naznačil jsem bratru Josefovi (pozn. redakce - stává při médiu), že tentokrát zůstanu sedět. Jména Josef teď pozemsky využiji k příležitosti požehnat všechny dámy a pány – nositele tohoto jména (pozn. redakce - tento den měli svátek Josefové), stejně tak srdečně předávám své požehnání i ostatním sourozencům. Sedět zůstávám, protože kdyby prostředník vstával, spotřeboval by více ódu.

Mezitím jste přijali vibraci chleba, vibraci Krista, našeho Pána. Směli jste prožít poznání, pokud jste mysleli srdcem, jedné z největších vesmírných událostí, kterou Kristus vykonal.

Otec, Stvořitel, chce mít všechny u sebe a Kristus, Jeho syn, se nabídl je přivést. Vy, kteří jste odpadli, jste se tak stali poddanými Satana. Z toho důvodu vám musel být dán vesmírný důkaz, že Satan už od té doby není pánem všech odpadlých. Ledaže duchovní bytost, popř. člověk, je ochotná se Satanu podřídít.

Ježíš Kristus zažil tolik bolesti, že mohl v posledním okamžiku selhat. Ukázal jsem to na jeho ronění krve a způsobu mučení.

Potřeboval sílu, ale Satan se dovolával spravedlnosti v boji prvorozeného s druhorozeným o duše bytostí Božích. A Otec mu ji poskytl.

Na kříži svým „Dokonáno jest!“ přišel Ježíš o svoji poslední energii. A náš jásoť byl tak velký, že na Zemi způsobil zemětřesení.

O mediálních schopnostech

Jednou Hardus řekl, že na předání sdělení spotřebuji více energie než on. Správně! Mám totiž jinou vibraci a musím ještě plnit jiné úkoly, které také vyžadují energii. Když vstoupím do média, potřebuji energii jeho, vlastní, vaši i ód duchovních bytostí přicházejících se mnou.

Když Ježíš vyšel z Večeřadla, čekaly tam negativní síly, aby všem energie ukradly. Stejně je to dnes; jsou ve střehu, aby vám, mně

i ostatním sourozencům odebíraly ód. A když jim své síly přenecháte, začnou vám škodit, protože jste odevzdali ochranný plášť.

Nyní jsem své síly díky duchovním pomocníkům opět doplnil. Médium se nechá jen do jisté části – a to vám už Hardus vysvětlil – znovu naplnit energií.

Pokusím se vám to objasnit na hmotném příkladu: Baterie také může přijmout jen omezené množství energie. Médium navíc pracuje téměř 50 let. Proto je jeho kapacita stále slabší, přestože je podporován Kristem. I akumulátor, je-li roky opakovaně nabíjen a používán, je schopný přijímat stále méně energie, až nakonec nevstřebá nic. Podobné je to i u vás, markantní je to však u prostředníka. Není už schopný přijmout tolik energie, protože má vlivem padesátiletého používání sníženou kapacitu. Proto vždy potřebuje určitou chvíli k tomu, aby zase mohl sloužit. Samozřejmě, a to také nechci zamlčet, jednoho dne skončí možnost nabíjet ho docela.

Pak by ovšem naše setkávání přes hovořící médium skončilo. Ale tak daleko to ještě není! Může se však stát, že jeden či druhý výraz nenajde takový, jak bychom si my, Boží poslové, přáli, protože se mu už nedostává energie. Ale celkově se snažíme nedělat chyby. A pokud bychom měli chybovat ve výslovnosti či termínu, uvědomíme si to ještě při setkání a pokusíme se to odstranit.

Hardus toho času žije v pátém slunečním systému, v jeho šesté sféře V/6. Tak to označujete vy.

Milý Hardus byl volán k zodpovědnosti. Zpozdil se, a to nelze omlouvat. Duchovní vedoucí celého jeho společenství zodpovídají za všechny, a tudíž i za něho. Musel je tedy respektovat, přestože chtěl být „v lásce a věrnosti“ i s vámi. Věrnost vám zachoval, lásku také, ovšem přitažlivost Stvořitele a jednota jsou rozhodující a mají prioritu. Skupina musí být jednotná.

Vysvětlím to opět na hmotě: Pokud Hardus, článek dlouhého řetězu, vypadne, řetěz se rozpadne na dva kusy. Hardus má ale povinnost být stabilním článkem dlouhého řetězu.

Situace je nyní taková, že Hardus s pomocí Krista, Božích poslů a předaných učitelů to dokázal a zakotvil v šesté sféře pátého slunečního stupně.

Aktivity ve vesmírných dimenzích

Hardus se nyní – jak to nazvat? - „zvroucňuje.“ Dosud se nachází v polohmotě. Ale bude aktivovat své latentní vnitřní síly (dostali jsme je všichni darem od Boha) a začne je nasazovat ve prospěch celého Stvořitelova vesmírného systému. U většiny padlých sourozenců žijících v nízké vibraci hutných sfér tyto síly dřímou, nechávají je ležet ladem. Necítí proto v sobě lásku a nešíří ji dál. Nejsou pak celku prospěšní.

Nyní jsem si vzal určité množství energie, takže mohu vysvětlit, proč Hardus potřebuje výuku i proč ji potřebujete vy. Je nutné se seznámit s Božími zákony, podpořit své uvnitřnění a pak je realizovat. Tehdy vaše vibrace může působit v kosmickém celku.

Vás nyní zajímá, zda Hardus opět přijde. Přijde. Jen nevím, kdy a jak často. Pokud se dopracoval do šestého, pak je blízko tomu se dopracovat i do sedmého stupně pátého slunečního systému. Zvnitřnit se, osvojit si síly ve snaze opět je poslat do univerza. Naplnit sourozence silou lásky, životní silou. Celý systém stvoření je jednota, pro kterou se Kristus obětoval, aby mohl opět všechny vzít domů do nebeské říše. Tolik vás miloval.

A teď se vás ptám: Co se stane, až milý Hardus absoluuje šestou sféru? Pozor, nemluvím o vašich sférách.

V pátém slunečním systému je všechno nižší vyrovnáno. Přestože kdysi padl, má vše pod svou vibrační úrovní již vyčištěno. Teď někteří z vás zhluboka dýchají! Z jednoduchého důvodu, protože všechno, čím se ve sférách, pokud do nich padl, zatížil, protože škodil druhým nebo nějak znečistil přírodu, napravil. Jeho duše je čistá až k šestému stupni pátého slunečního systému.

Použijte nyní svou duchovní sílu představivosti, to už byste měli umět. S kolika lidmi, abych se lidsky vyjádřil, se shodnete a vyjdete vy?

Jak mnoho mluvíte? Jak intenzivně myslíte? V čem často chybujete? Co všechno děláte špatně? Co nemáte v pořádku? Jak zacházíte se zvířaty, rostlinami, minerály? Abyste se dostali do lepší nadzemské sféry, je třeba tohle všechno na Zemi očistit. Tam se budete dál vzdělávat, jak napravit, co jsme vás nemohli naučit nebo kde jste nepřekonalí lenost. A to je teprve sféra při Zemi! A nyní si představte, že Hardus je až v pátém slunečním systému, zatímco vy ve světě planet šestého slunečního systému. Umíte si představit, kolik práce před vámi je?

A nyní! Jestliže on si všechno očistí a absolvuje tak šestou sféru, V/6, postoupí do sedmé sféry V/7. Tady začne s tím, co si zde naložil, s čím měl potíže nebo co dle Boží vůle a zákonů nekonal. To všechno je třeba zde napravit.

Předpokládejme, že zvládne i sedmou sféru pátého slunečního systému. Pak potřebuje, pozemsky řečeno, hluboký spánek k tomu, aby postoupil do čtvrtého slunečního systému.

Jakmile ho dosáhne, ztratíte milého Harduse navždy. Protože tam vše vibruje tak intenzivně a jemně, že už se nedá hovořit o polohmotě. Tam je život bez omezujících zábran života těla, nějak to popsat musím. Je to život v jemnohmotné formě, který ale nedá osobnosti zaniknout, nechá jí zejména poznat vlastní charakter a osobnostní stav.

Daleká je cesta našeho milého Harduse, mnohem delší bude cesta každého z vás.

Život je putování zpět do nebeské říše, do druhých sluncí. A kdyby tu měli být někteří, co patří do prvního slunečního systému, budou tam muset přijít přes druhá slunce. To není snadné.

Výuka našeho společenství

Chcete vědět, kdy mezi vás milý Hardus přijde. Lituji, že nikdo další se necítí být způsobilý stát se vaším učitelem. S radostí bych to uvítal, ale zdráhají se a proti jejich rozhodnutí nemůže ani Kristus nic dělat.

Hovořil jsem o tom s ním a existuje jedno východisko. Josef z Nazaretu. Byl jsem pozemským člověkem, vyznám se na Zemi, nemám strach z negativních duchovních bytostí. Já to s láskou udělám, ale nemůžu vždy! Nemohl bych svůj slib pokaždé dodržet, proto neslibuji.

Mluvil jsem pak s vedoucími duchovními bytostmi i duchovními učiteli a oznámil jim, že se souhlasem Krista mohu milého Harduse někdy či častěji – nerad bych říkal vždy – „vyjmout z řetězu“. Příště k vám, a to vím jistě, přijde. Já ne. Milý Hardus vám řekne, kam s pomocí mistrů sfér postoupil a jak pevně je spojen s ostatními. Může se však stát, a to mě bolí, že my oba, Hardus a moje maličkost, nebudeme moci být vždy při vašich setkáních. Proto prosím milého bratra Otta připravit téma, aby sourozenci mohli duchovně růst a nestagnovali. Dozvíš se to včas, buď od Harduse, nebo ode mě.

Dnešní velikonoční setkání vám hodně přineslo. Uspokojilo také mnohé zvědavce, dozvěděli se, kde Hardus působí, jak se prohlubuje i jak daleká bude vaše cesta až k vesmírnému působení. Tak působíme my, dokud se poslední z padlých nevrátí zpět do duchovní vlasti. Bude to ještě hodně práce, neboť jak víte, musí se i Satan a leckterý z jeho společně padlých navrátit domů do prvních sluncí.

Nenechte se odradit, to je jejich záměrem. Starejte se o sebe a vaše hmotné bratry. A kontrolujte si myšlenky, zda nepřišly zezdola!

Prohlubování postupuje jen po malých krocích. S každým dalším si budete více osvojovat vesmírné energie, vracet je do vesmíru, ale tím více jich vám zase přijde. Vždyť život je věčné dávání a brání, dokud se všichni nenavrátí.

Přeji vám duchovní velikonoční mír, onu sílu, moc a hojnost, kterou, jestliže ji chcete a můžete přijmout, vám dá jen nebeský Otec. Zavítá ke všem lidem dobré vůle, kteří jednotně s vesmírem chtějí působit, pomáhat a společně s Kristem, naším Pánem, vést všechny zpět do Boží říše. Děje se tak ve jménu a podle zákona Otce.

Kristus do posledního písmenka splnil zákon a pokračuje dál, až budou všichni spaseni.

Nechte se od Krista zachránit, je zachráncem všech!

SILOVÁ CENTRA V PLÁŠTI ZEMĚ

Boží svatý mír ať je s vámi!

Moje milované děti! Kolem vás je mnoho neklidu, a tak vás prosím, zvedněme společně ruce a prosíme:

„Všedobry Otče, Ty jsi láska a moudrost! Obracíme se v pokoře na Tebe a prosíme: dej nám sílu a čistotu. Dej nám také nyní klid - potřebujeme ho, abychom mohli vstřebat veškeré záření, které je nám zprostředkováno. Jsme společenství lidí i zástupů nevědomých duchovních bytostí. Otče, dej sílu, abychom byli jedno ve Tvé svaté lásce. Očisti nás, zbav nás myšlenek, přání a domněnek a vylij, prosíme, přes toto společenství Tvé svaté požehnání!“

Moje milované děti, sešly jste se, abyste seshora přijaly záření. Je stále důležitější, abyste se svěřovaly tomuto vyzařování, abyste se stále stavěly pod jeho ochranu a nezapomněly neustále o ni prosit. Země je zahalena do pláště, který bych vám nerad ukazoval, vyděsil by vás. Ale v tomto plášti jsou – jak to říci – silová centra, malé otvory, kterými prochází nejvyšší záření, čistota, dobro a to cenné: láska vašich duchovních přátel, kteří vám skrze ně stále posílají ty nejkrásnější obrazy.

Musíte se však dívat duchovním zrakem, ne hmotnými očima! Oči zprostředkovávají jen hmotné obrazy a svádějí vlastnit to, co není k duchovnímu užitku. Dívejte se těmito skulinkami, dívejte se do jiného světa: je plný světla, září. Chceme vám toho tolik darovat, stačí se jen dívat a rozevřít náruč!

Jste již pevné společenství, které zná jen jednu cestu: cestu k Bohu. Snažte se rady duchovních přátel, učitelů a sourozenců uskutečňovat. Pokud to tak úplně není, příčina je ve vás, protože jste příliš slabí a v pozemském shonu stále zapomínáte, jaké máte možnosti a co všechno vám může být darováno, jestliže to budete chtít přijmout. Toto společenství neexistuje náhodou!

Samozřejmě nemůžete všichni stát na jednom stupni, nemůžete mít stejnou vibraci. Však neexistují dva lidé, kteří by byli stejně stvoření. Ale jedno máte společné: Chcete se vzájemně podporovat a pomáhat si. A toho jste schopní, protože jdete k Němu v Jeho jménu,

ráno dáváte svůj den pod Boží ochranu a i večer o ni prosíte. Tak lze shromažďovat síly, které pak můžete rozdávat dál, a tedy pomáhat bližním.

Ne každý člověk vám musí být sympatický. Za to vděčí svému vyzarování. Ale nezapomeňte, že i on je váš bratr či sestra! Uvědomte si, že ten, kdo již ušel kousek cesty dál, by se mohl stejně tak cítit a říkat: „Ten není na mém stupni, není v mé vibraci!“ Tak nemáte myslet, milé děti! Vaším úkolem je vytvářet spojení jednoho s druhým - v lásce a pokoře, ne v povýšenosti. Neboť kdo jsme – i já se k tomu počítám – v porovnání s nekonečnou velikostí Mistra? Nic, jen malé stíny, a i když se tak velmi snažíte, nemůžete nic přeskočit, musíte zpracovat, co máte na sobě, co ještě patří očistit.

Mýlí se lidé, kteří si myslí, že by mohli již dnes jít do nebeské říše. Člověk vašeho stupně k tomu nemá sílu. To cítíte sami. Neustále musíte být vyzýváni: „Buďte silní, překonávejte to, co je na vás tmavé!“ Jinak se stane, že lidi, kteří se domnívají, že by mohli ostatní předčit a udělat velký skok do blaženosti, se jednoho dne setkají s překážkou, kterou nezvládnou. Prosím, moje milované děti, jděte pomalu, ale jistě. „Pomalů“ neznamená, že máte vyčkávat, kdepak. Ale řiďte se nitrem, duší a podle nich krácejte. Nikdo nemůže jít rychleji, než je schopen. A my se snažíme vám dávat tolik, kolik jste schopni přijmout.

Pokud se cítíte dobře ve společenství, když nemáte pocit se navzájem odstrkovat a jste si nakloněni, pak jste v pravdě. Tak působí opravdové duchovní společenství. Pak společně vibrujete, společně stoupáte stále výš. Budete se učit chápat, porostete a dojdete tam, kam jste toužili.

Prosím našeho Pána, ať vám dá sílu a důvěru. Nebudte bázlívi, když je třeba pomoci druhému. S mírou, jakou pomáháte, poroste i vaše síla.

K tomu vám dopomáhej Bůh!

Amen.

Zalekneme se vlastních prohřešků,
když je spatříme na jiných.

Goethe

NEBEZPEČÍ UTKVĚLÝCH PŘEDSTAV

Slovo fixní, utkvělý užíváte pro něco pevně daného, neměnného, zakořeněného, stabilního, strnulého. Fixní představy a postoje znamenají vlastně zotročení. Takovým lidem jsou ke všemu ještě nevědomě potvrzovány. Takto pronásledovaný člověk je z našeho pohledu spoután v olověné kleci. Sám ven nemůže, není schopný udělat si vlastní úsudek, a poněvadž ho negativní bytosti v jeho pravdách ještě utvrzují, protože nemá znalosti, stává se jejich vazalem, živitelem a šířitelem jejich plánů. Je trýzněn následky, které jsou vtištěny do jeho duše. Vy máte osobní úkol takovýmto sourozencům dle zákona lásky pomáhat. Nemůžete-li osobně, pak modlitbou. Tento člověk si tohoto není vědom, proto nemůže být volán k zodpovědnosti.

Tak například **ateismus**, popírání Boha. Z mnoha hovorů s nevědomou duší víte, jak těžké je tyto bytosti přivést zpět k nebeskému Otcí. Někdy to trvá staletí, protože ateismus se v jeho duši ukládá inkarnaci po inkarnaci a Satan má udici stále v ruce, aby si ho k popírání Boha ulovil. Tyto bytosti velmi, velmi dlouho trpí v temných sférách, často stahují i další bytosti s sebou skrze špatný příklad nebo nesprávné slovo. Jejich utrpení se dá těžko popsat.

Druhý příklad je **chorobná touha po moci**. Tak například diktátor. Podobně jako Satan, ani on nesnese nikoho nad sebou, neuznává právo, povinnost vůči jiným, a stává se tak Satanovým obrazem.

Třetí příklad je **striktní materialismus**. Kdo je uvězněn fixní ideou, že materialismus slouží blahu lidu, uznává pouze hmotu. Kam to vede, vidíte bohužel na svých spoluobčanech: dnešní situace je důsledek duchovního úpadku lidstva. Vlivem růstu materialismu dochází k odpadu od Boha a k projevům bezbožnosti. Bůh proti tomu podniká akce, ovšem způsobem, jaké chce On! Vás jsme s nimi seznámili a přinášíme je stále dál. Veškerá hmota, na které jsou zaslepení lidé tak závislí, se rozpadne do nicoty.

Další příklad: **Fanatizmus** všeho druhu, který Satan rozšiřuje skrze své pomocníky. Nejhorší formou je fanatizmus náboženský. Lidstvo na Zemi se vlivem temna nedopracovalo k universální víře v jednoho Boha, a tudíž neexistuje ani jednotná pravda v konfesích. Kdo se jen trochu vymyká smýšlení jiných, je fanaticky potírán. Proto jsou náboženské války nejkrvavější a jsou vedeny s největším násilím a nasazením.

Sjednání může nastat jen tehdy, bude-li lidstvo vyučováno v univerzální pravdě a tu bude následovat. K tomu je ale lidský vývojový stupeň příliš nízký.

Dalším příkladem je **pýcha a přesvědčení v pravdivost určitých vědeckých tezí**. Skrze zákony, moc a násilí byla tato pýcha v minulosti tvrdě obhajována, teklo hodně krve. Dnes je to stejné. Vědci zkoumají hmotu. Jsou přesvědčeni, že lze vyrábět stále nové, lepší a účinnější zbraně. A tak politici zbrojí. Kdo za tím vším vězí? Satan.

Utvrzuje vědce v jejich pýše i v tom, že pracují „pro ochranu lidstva.“ Po pravdě řečeno je tomu naopak. Vede to k zániku planety a jejích obyvatel. A kvůli takovým a podobným představám se napadají různé strany, spolky a instituce.

Víme, že ani vy nejste od toho zcela osvobozeni. Snažíte se propagovat vlastní přesvědčení. Zodpovědní jste ale za způsob jeho provedení.

Radím vám, osvobodte se od všech fixních představ, oceníte to ve sféře, do níž přijdete. Duchovně zralá bytost se procvičuje ve vlastním poznání a moudře ho přezkúšuje: Kde dávám svůdci možnost útoku? Kde mě může zasáhnout? Myslete na to, než otevřete ústa!

V nadzemí není pro fanatizmus, mentální stagnaci, mylné představy apod. místo. Proto zde zanechte pánu temna vše, co chtěl ve vašem vědomí a srdci zakotvit. Za to vám děkuji.

Závěrem předávám do vašich duší mír, sílu a moc – dají vám křídla a schopnost obstát při atacích. Mír s vámi! Nebojte se. Bůh je nejmocnější, Bůh je láska.

HARDUS O SVÉM ŽIVOTĚ

Mám velkou radost, že jsem po delší době zase u vás!

Daruji vám nyní vnitřní klid, onu duchovní moc a sílu, kterou jsem si pro vás vzal s sebou ze své duchovní vlasti! Tentokrát jsem se nechal svým nejvyšším nadřízeným Josefem z N. mocně posílit, neboť vám chci hodně předat. Abyste i vy mohli dosáhnout duchovní cíl, o který usiluji.

Dnes to bude trochu jiné. Všem novým členům, kteří mě neznají, říkám: Jsem jedním z duchovních učitelů této skupiny založené v roce 1948 sestrou Hirsche. Staral jsem se o mnoho prostředníků a nyní už dlouho pečuji o toto médium. Jsem vděčný, že smím být vaším duchovním učitelem. Jak dlouho to ještě bude možné, nevím, ale doufám, že ještě určitou dobu.

Navážu na to, co o mně v březnu vyprávěl Josef z N. Měl jsem s ním telepatický rozhovor, v němž mi řekl: „Nemusíš k tomu tématu vůbec nic říkat, je to tvoje soukromá věc!“ Po delší výměně myšlenek jsem byl jaksi uvolněnější. Během uvnitřňování, a tedy postupu vpřed, jsem zatoužil se do určité míry s vámi podělit o tuto záležitost.

Nebude to snadné. Kdo by rád mluvil o svých chybách a proviněních, které má odpovídajícím způsobem napravit! Ale Josef z N. mě povzbudil a řekl: „Kdybych nezačal tvoji soukromou sféru trochu pootvírat, a neposkytl ti tak možnost stoupat, ani bys nepřemýšlel, zda máš milým sourozencům vysvětlit to, cos jim zhruba před dvaceti lety naznačil.“

Ano, milí sourozenci, tehdy jsem to úmyslně řekl zakódovaně, a nikdo z vás se na to nezeptal. Až Josef z N. mi dal při velikonočním setkání podnět, abych se více otevřel. Má hlubší vědomosti a ví, kde „mě bota tlačí“. Nejsem žádná zlá duchovní bytost, naopak, ale býval jsem svéhlavý. To byl můj špatný rys! Dříve než budu pokračovat a odhalím část své soukromé sféry, poprosím bratra Otta, aby vám příslušnou pasáž mé výpovědi před dvaceti lety, přečetl. Prosím.

G. Weidner: Duchovní abeceda, str. 81: „... Nyní přijde něco velmi důležitého, neboť i vy jste na cestě k Bohu, jenže oproti mně máte nevýhodu: Padli jste vlivem nespokojenosti, nevíry a neposlušnosti takřka k nejhlubšímu stupni. Jak říká Emanuel, budete si to odvozovat z karmy.

Já padl do třetího slunečního stupně, a tam ale udělal závažné chyby, které způsobily mé postupné přemístění do polohmoty, a tak jsem se napůl dobrovolně ocitl na pokraji hmoty. Nyní mám úkol vás vést.

Cesta k mé duchovní dokonalosti je velmi, velmi dlouhá. Nejprve se zmíním o tom, kde jsem byl stvořen - v druhých prasluncích (druhém slunečním stupni). Tam se ale navrátím, až pokročím natolik, že budu schopný vědomě přijímat informace, učit se a posilovat. Teprve pak budu mít možnost odložit část ne tak jemně vibrující duše a dosáhnout konce cesty, bytí, které nám, tedy mně a mému duálu, Bůh, Stvořitel, přidělil...”

Hardus: Děkuji srdečně za přečtení a prosím, aby ses, milý bratře Otto, zeptal na to, co je zde nejasné!

Bratr Otto: Snad dvě věci: „postupně se přemístit do polohmoty“, popř. „ocitnout se někde napůl dobrovolně“.

Hardus: Dobře. Ale nejprve prosím přečti, milý bratře Otto, větu, kterou jsem řekl v dubnu 2005.

Bratr Otto: „...Vím to zcela přesně, protože já sám také v třetích sluncích...” teď záleží na tom, zda tam je psáno „žiji“ nebo „jsem žil“! Vypadá to, že je tu rozpor mezi tištěným a tehdy řečeným.

Hardus: Domnívám se, že jsem řekl „žil jsem“ namísto napsaného „žiji“. Tím jsme si to vyjasnili. A nyní k tvé otázce, proč jsem padl. Promluvím o jednotě s duálem, o kterou je třeba usilovat, a poodhalím své soukromí.

Vysvětlím ono tajemství, o němž si mnozí mysleli, že nemůže být správné. Ale ano, je!

Zaslepen jsem podlehl pokušení a spadl do třetích sluncí. Ta musely opustit negativní síly – Satan a jeho přívrženci. Dostali se do čtvrtých sluncí, která pro ně pod vedením Krista vybudovaly Bohu věrné duchovní bytosti. Zde našli nový domov, ve kterém v letargii přebývali.

Tak to postupovalo dál. Pád až k šestým sluncím a ještě trochu níž do planetárních světů. V nich, na Zemi, má teď Satan se svými věrnými svůj domov.

Proč je tolik negativních duchovních bytostí? Brání se nastoupit cestu vzestupu přes říši minerálů, zvířecí říši až do lidského pokolení!

Ježíš řekl: „Když nevolají, budou volat kameny.“ V kamenech jsou poutány duchovní bytosti čekající na cestu vzestupu k lidskému pokolení. Čekají na dobu, kdy budou osvobozeny a budou moci postoupit do zvířecí říše a z ní opět do lidského rodu. Vy už jste tedy, milovaní sourozenci, ušli dlouhou cestu ze hmoty ven do hmoty, v níž se již můžete myslet, srdcem a svobodnou vůlí ptát: Kde je můj cíl? A volit.

Ztracený duál

Já to udělal bohužel obráceně. Žil jsem již v blízkosti druhých sluncí, kam jsem se zpětně dopracoval a trpělivě čekal. Čekal jsem eóny a eóny, v rocích to nedokážu vyjádřit. Na koho? Na svého duála! Díval jsem se na miliony znovunalezených duálů šťastně se vracějících do druhých sluncí! Byl jsem, abych to vyjádřil lidskými pocity, blízko zoufalství. Telepaticky jsem ho volal. Také moji duchovní vedoucí mi s tím pomáhali! Žádná reakce, žádná odpověď, nic! Zalila mě hořkost. Myslím, že se ani nemůžete do mě vcítit, jak ukrutně jsem tehdy trpěl. Tolik se jich vracelo se svým duálem, mužským či ženským, jenom ten můj, ženský, nepřicházel!

Velká chyba byla, že jsem ztratil trpělivost. Prosil jsem své duchovní nadřízené, abych směl prohledat všechny sluneční systémy. Odpověď zněla: „Ne, nedělej to!“ Žadonil jsem, což neodpovídalo mému vývojovému stupni. Příliš málo jsem svoji situaci pochopil a prohlédl. A když jsem tak zase jednou byl na pokraji zoufalství, nadřízení mi řekli: „Nechceme se déle dívat na tvoji beznaděj. Ale abys neodpadl z tak krásného, nádherného a tebou vybojovaného třetího slunečního systému, dáme ti s sebou pomocníka.“ Dojalo mě to a vděčně jsem přijal.

Jak můžete tušit, sestoupil jsem do nižšího čtvrtého slunečního stupně. Trvalo eóny, než jsem ho s mým průvodcem prohledal. Ale bez úspěchu. Vrátil jsem se ochotně do třetího slunečního systému,

přestože i čtvrtý sluneční stupeň je poměrně čistá nebeská sféra, v níž už není možné přelévání satanských myšlenek.

S mým duchovním průvodcem jsme oznámili nadřízeným, že jsme se vrátili. Ale já zase nebyl spokojený ani trpělivý. A teď to přijde. Byl jsem - milý bratře Otto, napověz mi to spojení -

Bratr Otto: „- postupně se přemístit do polohmoty.“

Hardus: Ano, tak je to. Tehdy jsem to musel takto zakódovat. Plynuły eóny a moje netrpělivost rostla a rostla, neboť všichni, kteří se vraceli, se vzájemně těšili se svými duálními partnery a mohli se po několika napraveních neboli očistěních či vystavění struktury duše nastěhovat do druhých sluncí, své duchovní vlasti. Jenom já pořád ne.

A tehdy jsem udělal chybu: na vlastní pěst, aniž bych svým duchovně nadřízeným a svému průvodci něco řekl, jsem pronikl do pátých sluncí. Seshora dolů to jde. Zezdola, tedy ze světů úplné hmoty a polohmoty, to možné není. Samozřejmě jsem musel – abych se řádně vyjádřil – přijmout kolem sebe hustý obal, to znamená tělo, s nímž jsem se po nějakou dobu těžce sžíval. Bylo to omezující - nemohl jsem se pohybovat tak jako ve třetím či čtvrtém slunečním stupni.

Pátý sluneční stupeň je pro mnohé, kteří byli kdysi lidmi, druhem nebes. Ale já svůj stav nemůžu popsat jinak, než že bolel. Chyběla mi svoboda pohybu, svoboda vnímání, hloubka uvnitřnění, celý jsem vším trpěl. K tomu všemu mě tížilo špatné svědomí, že jsem se zachoval svévolně a nezeptal se ve třetím slunečním stupni svých vedoucích. To mě rmoutilo nejvíc! Ale po nějaké době jsem se tohoto traumatu zbavil a rozhodl se duála hledat. Bohužel v nejvyšších dvou sférách, v sedmé a šesté, kde se teď nacházím, nebyl. Navázal jsem spojení s vedoucími oněch sfér, vysílal zhutněné telepatie. Ale odezva od mého duála bohužel nepřišla!

Byl jsem velmi zklamaný, a tak se rozhodl sestoupit do páté sféry pátého slunečního systému. Samozřejmě se můj stav ještě více zhutnil. Jasně, čisté myšlení třetího a čtvrtého slunečního systému bylo pryč. Jen s největším úsilím ve vroucí meditaci jsem usiloval o telepatii, životní číslo svého duála a její duchovní jméno jsem znal. To byla moje poslední naděje. Po celé páté sféře jsem ji nepřetržitě telepaticky volal.

Až po obrovsky dlouhé době se telepaticky ohlásil slabounký hlas: „Tady jsem! Také tě hledám.“ Ozvala se! A pak přišlo to nejtěžší: S každým sestupem, např. do čtvrté sféry pátého slunečního stupně, bych opět ztratil ještě více vědomé síly, vůle a dostal se do určité letargie. To jsem věděl. Zkusil jsem proto, jak nejlíp jsem to dokázal, telepaticky svému duálu vysvětlit, aby i on pro to něco udělal. Přiblížil jsem se k ní tak blízko, jak to jen šlo, ale do čtvrté sféry jsem se už proniknout neodvážil, neboť jsem už i já v páté sféře dělal chyby.

Abych to zkrátil, trvalo dlouhá staletí, teď už mohu používat vaše časové termíny, než se můj duál pohnul. Ona se různými omyly a chybami svázala s mnoha tamními duchovními bytostmi, takže bylo pro ni těžké se z těchto vazeb uvolnit a najít cestu ven. Ani já už nemohl zpět, i když jsem si to přál. Ani v nejhlubší meditaci jsem už nedosáhl třetího slunečního stupně. Byl jsem zajatcem páté sféry pátého slunečního stupně. Bylo velmi, velmi hořké toto všechno zažívat. K tomu všemu jsem ještě sedl na lep satanských mentálních vibrací, které mě svedly udělat něco, co je mi dodnes velmi líto. Takže jsem musel začít bojovat o svou existenci a o vyšší vibraci i vývoj svého duálního partnera. Těžký boj!

Přesto jsem bez ní nechtěl žít, vždyť patříme od Boha k sobě, tvoříme jednotku a jeden bez druhého nemůžeme vstoupit do druhých sluncí. Jenomže zpětrhat vazby, které můj duál dobrovolně vytvořil, trvalo velmi dlouho. Já se do její sféry neodvážil, a proto jsem musel trpělivě čekat. Ona žila ve třetí sféře (V/3) a po staletých snahách se dostala do čtvrté (V/4). Jednou mi řekla: „Pomoz mi, já to nezvládnú!“

To už jsme si byli blízko. A představa toho, že budeme spolu, rozhodla, že jsem opět udělal chybu a sestoupil k ní do čtvrté sféry. Udělal jsem to z lásky, ze své svobodné vůle: Toužil jsem pomoci svému duálu, vést ji výš. A tak jsme byli oba stejně zatíženi. Vzestup byl těžký, stále nám připomínali, že nás zde Satan svými sugescemi může dostihnout. Ale tam už nemá takovou sílu jako u vás na Zemi.

Tak jsme se probojovali společně. Když jsem ji poprvé spatřil, sotva jsem ji poznal. Ale nyní, na stejném stupni, jsme byli stejní. Její vůle byla slabá stejně jako touha pracovat. Naléhavě potřebovala v mnoha oblastech podpořit. Ačkoliv jsem řekl, že pátý sluneční systém je, lidmi viděno, předstupněm nebes, můžete si domyslet, jak těžké je nemít už vzpomínku na třetí sluneční systém. Tak dobře se mi

tam vedlo, a přesto jsem z lásky k bližnímu nastoupil cestu oběti. Po poměrně krátké době jsme postoupili na V/6. Odtud půjdu a zaháčkují se na V/7. Můj duál je o trochu pozadu, ale my to dokážeme!

Když o mně naposledy Josef z N. vyprávěl, neřekl ani slovo o tom, že jsem bojoval o svůj duál. Tím si ho velmi vážím, neboť nechtěl prozrazovat nic z mé soukromé sféry. Ale já to udělal z jednoduchého důvodu: můžete se z toho velice, velice poučit a podle toho jednat. Učení je jedna věc, ale činy důležitější! Mnozí z vás toho hodně vědí, ale při jednání jsou slabí.

Jak vám Josef z N. sdělil: Až zvládnou sedmou sféru pátého slunečního stupně V/7, tak než se přesunu do čtvrtého, absolvuji dlouhý adaptační spánek. Do té doby zůstanu u vás jako váš duchovní učitel. Může to trvat roky. Bez svého duálu neodejdu, pokusím se, abychom to zvládli současně a zůstali spolu, až do druhých sluncí.

Prosím, je k tomu nějaká otázka?

Bratr Otto: Souvisí fakt, že jsi naším učitelem, s tím, žeš na relativně nízkém slunečním stupni?

Hardus: Ano. Pamatujete, jak řekl Josef z N., že Emanuel dosáhl vyššího stupně, a tudíž už nemůže být vaším učitelem? Šest duchovních bytostí, čtyři mužské a dvě ženské, zvažovalo, že mě nahradí. Ale když jim Josef z N. ukázal, co náleží Zemi, neodvážil se dokonce nikdo. Takže tušíte, co náleží vám a vaší planetě!

Jedno je mi nápadné, a sice to, jak se někteří z vás uvnitřňují. Já to činím také; se svým duálem žijeme vnitřním životem. Samozřejmě že i v pátých slunečních stupních se vyskytuje příroda. Nechci říkat, že je průhledná, ale je to příroda přizpůsobená polohmotě.

Všichni, kdo mají představu o kráse a čistotě pozemské přírody, o její užitečné práci pro lidstvo a všechny tvory, si mohou udělat představu, že i v pátém slunečním stupni je příroda pro všechny. Co je zde na Zemi, existuje až na pár výjimek i v pátém slunečním systému. Také tam se pomáhá způsobem, jakým i nám bylo pomoheno.

Pokousím se vám to osvětlit, abyste, až se přemístíte na druhou stranu, se tam vyznali. Je to stav podobný Zemi, ale bez mnoha nástrah a nedostatků. Kéž byste dosáhli alespoň nadzemské sféry 4/4. Také ve 4/3 to půjde pomocí silné vůle. To jsou sféry, kterých byste měli minimálně dosáhnout.

Prosím, je k tomu nějaká otázka?

Bratr Otto: Myslím, že není. Rád bych se ale vyjádřil k tomu, co jsi řekl předtím. Jsem přesvědčen, že všichni cítíme, co by nás to stálo, kdybychom měli před tak velkým publikem mluvit o svých chybách. Cítím dojetí a zahanbení, že tě přivádíme do této situace a posloucháme o tvém soukromí. A věřím, že jsme ti všichni velmi, velmi vděční, protože díky tomu jsme se mnoho naučili. Tušíme, co všechno před námi ještě stojí na cestě zpět k Bohu. Velmi mě zasáhla tvá bolest být tak dlouho odloučený od svého duála. Pravděpodobně jsi ji při vypravování znovu prožíval. My, kteří máme napůl probuzené matné vědomí, necítíme odloučení asi zdaleka tak těžce.

Ale když si pomyslíme, že Bůh, náš Stvořitel, stvořil duchovní bytost, která k nám přesně, stoprocentně padne, a že ve vyšších slunečních stupních, kde je všechno v harmonii, se obzvlášť bolestně pociťuje, když jeden nemůže být s druhým, pak tomu do jisté míry rozumíme. A děkuji, že jsi nám to vyprávěl!

Hardus: Mám radost, že jste se mnou soucítili a že jsem po dvaceti letech dokázal část mého zašifrovaného života odhalit. Tehdy jsem to tak musel udělat, nemohl jsem prostě jinak.

Vykoupení přichází z nitra, ne zvenčí
a je dáno po zásluze, není darováno.
Síla nitra řídí vnější osudové proudy.

Čeho se bojíš?

Může tě potkat jen to, co ti náleží a co ti poslouží!
Existuje den, kdy své utrpení pochopíš.
Poučilo tě, kdo jsi.

Ephides

JASNOVIDNÝ POZEMŠŤAN

Doba klidu byla krátká. Trávil jsem pozemské dny opravami domu, prací na zahradě a přípravou zásob na zimu. Zůstal jsem sám, žil skromně bez velké námahy a očekávání.

Poslední dny jsem ale cítil změnu vibrací. Zprvu jsem tomu věnoval málo pozornosti, ale znamení o nadcházející návštěvě z onoho světa byla stále zřetelnější, a tak jsem požádal důvěryhodné přátele z druhé strany o pomoc. Přišli s bývalým pozemšťanem, který se představil takto: „Jsem materialista! Ti, co mě přivedli, řekli, že se tě mám ptát, protože jejich blábolení o Bohu neberu.“

Zeptal jsem se, co ode mne chce. Hned vystartoval: „Jsem badatel, profesor psychologie a patologie! Co jsi vystudoval ty?“

„Jak to, že ty, studovaný, přicházíš ke mně? Já mám jen základní vzdělání a to mi stačí.“

„Tak to tedy s tebou budu brzy hotov! Ale předtím tě vyzkouším, jak dalece budeš schopný mi rozumět. Řekni, co víš o důstojnosti člověka? Uznáváš materialismus? Já duši při pitvání nenašel, tudíž předpokládám, že je to pouhý soubor instinktů, chemických a fyzikálních procesů těla. Materialistický důkaz, který ti podám, je nevratitelný. Každé vnější působení na tělo mění jeho funkci, a to nutně vede k tzv. duchovním reakcím - myšlenkám nebo pocitům, také svobodná vůle se může změnit nebo být odejmuta. Kde je tedy ta vaše na těle nezávislá věčná duše? Ukaž ty nestudovaný, jak jsi na tom se svými znalostmi, které tak opěvují ti, co mě k tobě přivedli. Roztrhám tvé znalosti na cucky. Ty však jen mlčíš. Odpovídej!“

Profesor omílal své jedovaté řeči stále dokola. Viděl jsem, jak mu dělá ohromnou radost, že konečně našel někoho, koho by mohl svými knižními vědomostmi ohromit. Na radu přátel jsem řekl: „Nikdy jsem netvrdil, že duše je na těle nezávislá, pokud došlo ke ztělesnění. Tělo je tu proto, aby reagovalo na okolní vlivy. A přezkoumávat je úloha

duše nutná pro její vývoj. S hmotným tělem je úzce spojené především astrální tělo, navzájem se ovlivňují.“

Profesor zareagoval rozhořčeně: „Chceš snad napadnout vědu?“

„To nechci, ale tzv. pozemská věda nepřekračuje hranici toho, co prozkoumá rozumem. Materialismus je na tom založený.“

Profesor byl trochu zmatený, přemýšlel a jeho výraz jihn. „Práce mozku analyzuje tělesné reakce, aby je byl člověk schopen pochopit. K čemu je pak nutná duše? Jak říkám, nikde jsem ji nenašel! Rozum vše logicky třídí. Takový způsob myšlení, typický pro materialismus, lidem usnadňuje život a vědce v tomto oboru oslavuje.“

Odpověděl jsem: „Tvé vysvětlení se podobá nevědomému člověku poslouchajícímu chraplavý zvuk v rozhlase. Neuvědomuje si, že důvod nedokonalého přenosu leží uvnitř přístroje. Vidí příčinu ve vysílači nebo signálu, aniž by se obtěžoval podívat dovnitř, kde by ji našel.“

Tím jsem ho chtěl přivést k nitru člověka, protože způsob myšlení materialismu je povrchní. „Pane profesore,“ pokračoval jsem, „materialismus zachycuje pouze malou část celku, tu, kterou je rozum schopný pochopit a již považuje za celek. Příklad s rádiem je trochu zjednodušující a přehnaný, ale rozdíl mezi hmotným tělem, projevy duchovního života a duše jako pramene je pro mě skutečnost.“

„Jsi blázen, trpíš rozpolceností a pronásledováním! Vráť se a pak...!“

Moji duchovní průvodci mi vytýkali: „Nechal jsi mu hodně prostoru k mluvení! Podrobně se věnoval materialismu a ty jsi začal pochybovat. A k tomu ještě ses ostýchal. Měl jsi zábrany mu vysvětlovat duchovní pravdy, a tím splnit náš úkol. Nezapomeň, je to úkol, který máme skrze tebe uskutečnit! Takže přejdi do útoku! Profesor v podstatě hledá pravdu. Pomůžeme ti! Důvěřuj nám!“

Vyprávím vám to proto, abyste viděli, že ani já se pořád nechovám tak, jak by si mí průvodci přáli. „Určuj směr hovoru!“, povzbuzovali mě.

Profesor poznal, že můj jasnovidecký rádius je větší, než předpokládal, a že vidím jeho doprovod. Byli to jednak hledající, ale také pomocníci temna. Mohl jsem vůbec obstát? „Tak odvahu! Jdi do toho!“ zaznělo od mých průvodců.

Další den profesor začal: „Ve tvém povídání jsou prvky pomatenosti. A navíc postrádáš znalost materialistické psychologie.“

Energicky jsem odvětil: „Porozhlédni se kolem sebe! Provázejí tě oběti satanské manipulace!“ „Jak si dovoluješ mě přerušit! Nejsi vědec! Jako paranoik se nedokážeš bez znalosti psychologie vymanit ze svého problému!“ To už bylo příliš, a tak jsem řekl: „Stojíš na hranici: buď půjdeš směrem k Bohu, anebo k Satanu. Toužíš-li ale po pravdě, jsi na prahu duchovního probuzení. Anebo máš strach se otevřít novému a poznat věčně platné hodnoty?“

Mí duchovní přátelé se z takových výstižných vět radovali: „Jen tak dál, jsme s tebou. I kapičky vody vyhloubí v kameni otvor!“

Profesor přestával být bojovný. Já pokračoval: „Aby se člověk zlepšil, případně vyléčil, je třeba respektovat jeho důstojnost. A nebát se, protože strach brání vývoji správným směrem, vede k bezradnosti a omamuje čistou mysl. Však se na sebe a na své stoupence podívej! Tlumíte nervový systém, což vede ke změnám přirozeného Bohem žádoucího chování a působí vnitřní i vnější poruchy. Strach je jed znásilňující duchovní život a bránící vývoji!“

„Přeháníš! Nevážíš si propracovaného vědeckého systému. Odmítám tě poslouchat!“ rozhořčeně volal profesor. Ale já se nedal: „To ty žiješ v sebeklamu! A popíráš Stvořitele. Sám víš, že to v tvém nitru někdy vypadá jinak, než dáváš najevo. Neprobuzený člověk prožívá v duši stavy, o kterých ví i materialisté (ti duchovní zážitky odvozují z fyzikálně-chemicko-biologických procesů). Hledáš příčinu jen ve hmotě. Uvedu příklad: Duševně nemocný považuje svůj stav, který určili psychologové, teologové atd. jako pomatenost a halucinace, za opravdový. Ovšem vy takzvaní „vědci“ nechcete uznat žádnou dimenzi nad vámi. Hovoříte o „rozpolceném já“ místo o vnitřním životě.“

Profesor pozorně naslouchal a vypadalo to, že já, taková nula, jsem ho ohromil. Už se chystal naši diskusi ukončit, ale já, inspirován přáteli, pokračoval. „Jsem přesvědčený, že se v tobě ozvalo nitro, dal jsi mu šanci a začínáš chápat, že existuje vědomí, které jsi dosud vlivem pozemského vzdělání potlačoval.“ Ale on se nedal: „Přede mnou žili na Zemi učenci, kteří nám v literatuře zanechali vědomosti. To se snad všichni mýlili? Anebo materialismus, na kterém dosud stavíme, není základní kámen? Budu o tom přemýšlet a přijdu zas, ty nulo!“

NEVĚDOMÍ KLERICI

Některým z vás schází, že jsem nepozdravil dušičky květin. Dělán tak nyní. A zdravím drobné elfy, kteří se o ně starají, i žehnám vše, co jste v dobré víře přinesli.

Někteří vaši duchovní průvodci říkají, že vy byste takovou chybu neudělali. Milí přátelé, to vám přeji z celého srdce. Snažte se o to a dělejte to lépe než já. Koneckonců – člověk žije věčně. Čím výše vystoupíte – symbolicky řečeno – tím více pocítíte přitažlivou sílu Stvořitele. Pocítí ji i ti, kteří sem dnes přišli s duchovními přáteli si poslechnout povzbudivá slova. Aby si dokázali vytvořit základ pro přeměnu nevědomosti ve vědomé žití.

Dnes tu máme skupinu kleriků. Na Zemi se víc starali o tělo a slávu než o duše jim svěřené. Nechme nyní mluvit jejich představeného. Je nutné, abyste jim předali co nejvíce ódové síly, lásky a duchovní podpory. Jsou to muži, přišlo ale také několik žen. Doufám, že se nám podaří jim pomoci.

V: vedoucí (Josef)

D: duše

D: Ten je ale hubený. (poznámka: Na základě jeho dřívějšího stylu života se cítí v těle média stísněně.) A já jsem dobře živený. Však jsem po mších dostával dobré tučné jídlo. Já se do něj nevejdu, musí přijít někdo jiný! Nebo mi někdo pomůže?

V: Chci tě pozdravit. Obrátil ses na nás.

D: Jsem duchovní rada, prosím! A chci tak být titulován!

V: Je to možné, ovšem zde to nemá význam. Víš, proč tu jsi?

D: Dej mi jiný oděv, tenhle je mi těsný.

V: Možná ho dostaneš, ale nejdřív si popovídáme. Vyprávěj nám o svém životě.

- D: Je to hrozné, když tam člověk musí žít. My si představovali, že přijdeme do nebe. Ale tam, kde jsme, to na nebe vůbec nevypadá!
- V: Domníval ses, že na základě tvé pozemské funkce se po smrti dostaneš do nebe. Víš tedy, že už nejsi pozemšťan?
- D: To je věc, o které se my, teologové, stále přeme.
- V: Všimni se, že tady jsou lidé jiní.
- D: Jak jiní?
- V: To nejsou známí, se kterými jsi žil na Zemi. Už nemáš tělo.
- D: I o tom se dohadujeme. Vypadáme lidsky, ale nemáme žádné funkce.
- V: Pozemský svět jsi opustil a nemáš tělo z masa a kostí. Máš pouze duchovní tělo, a to nemůže konat to, cos dělával.
- D: Biskupové nám určili, co máme věřícím říkat: mají věřit v Boha, dělat dobré skutky a pak že získají království nebeské.
- V: A ty ses také tak choval?
- D: Nenechal jsi mě domluvit. To bylo určeno věřícím. My stojíme výš.
- V: To ti řekli nadřízení?
- D: Byli jsme vážení, uznávání a inkasovali podle zásluh.
- V: Vzpomeneš si, co říkal Ježíš farizejům? Podobáš se jim!
- D: No fuj! Nejsem farizej, jsem ten, kdo kázal ve smyslu -
- V: - To oni dělali také!
- D: Vždycky víš všechno nejlíp!
- V: Ne, chtěl jsem ti jen říct -
- D: - Přátelé, jdeme. Tohle je na nás moc!
- V: Máš tady zůstat. Poučit se, že život, který jsi vedl, nebyl zcela v pořádku. Zeptej se ho! Máš vedle sebe duchovní doprovod, řekne ti, zda to tak je.
- D: Ty taky na všechno přijdeš. Proč se ptát, stejně říká to, co chceš ty. Nerozumím vám. A přitom jsem titul duchovního rady nedostal zadarmo. Chci ale vědět, proč jsme se jako služebníci Boha či Krista nedostali tam, kam sliboval?
- V: Pravděpodobně jste žili povrchně, ne vnitřním duchovním životem. Žili jste pravou pokornou láskou k bližnímu?
- D: Co znamená pravá pokora?
- V: Sloužit v lásce. Bez nakazování a bezpodmínečně.
- D: Ty jsi jako ten, co přišel s námi. Každý z nás má takového bílého -
- V: - průvodce. To je tvůj anděl strážný.

- D: Může být, ale má jiné názory než já.
- V: A ty je nechceš přijmout?
- D: Ale ano, nedělali jsme ovšem všechno špatně. Byli jsme Kristem dosazené autority!
- V: Hm, to jste si přisoudili sami.
- D: Je zbytečné s tebou mluvit. Jen mi řekni, proč jsme se nedostali do nebe, ale do jakési hrobky, kde zažíváme bolesti. Proč je máme?
- V: Protože jste nežili tak, jak o tom mluvil Ježíš. Žili jste jako farizejové.
- D: Už zase tak mluvíš. Na tohle jsem citlivý! Já farizej nebyl. Jen jsem vždy prosadil vlastní názor.
- V: To je jemně řečeno! V podstatě jsi urputně prosazoval svoji vůli a jiné poučoval. Zeptal ses na to někdy v pokoře svého průvodce?
- D: Zpomal, prosím. Musím se zorientovat, co říkáš ty a co říká on. Existuje staré přísloví: „Čím větší mince, tím rychleji na tebe skočí z pekla.“ Rozumíš tomu?
- V: Ježíš také vyhnal kupce z chrámu a převrátil jim stoly.
- D: Znáš, velice přesně. Tímto jsem se často pokoušel vodit mé věřící za ručičku.
- V: Ano, ale na sebe jsi tuhle pasáž Bible neuplatňoval.
- D: My dva se asi nedomluvíme. Mohu říct, že věřím v Boha, ale On -
- V: - musí být takový, jak si přeješ ty.
- D: Bůh by měl přijmout, co považuji za dobré!
- V: Slyšíš, jak se přítomní smějí? Je troufalé chtít, aby se Bůh choval tak, jak ty chceš.
- D: Učili jsme ale o Božím milosrdenství a darech, které nám dal.
- V: Co jste dělali pro chudé? Dali jim jen mizivou část.
- D: V Bibli se mluví o desátku.
- V: Zase jsi z toho vybruslil. Máš se naučit přijímat i nemilé informace a s pokorou říct: „Milý Bože, odpusť mi. Lituji všeho, co špatného jsem udělal a myslel.“
- D: Říkám ti v poklidu: Nahlodáváš mě.
- V: Je pravda, co říkám. Je třeba litovat a pokorně uznat, že jsi nejednal správně. Řekni: „Bože, odpusť mi, přijmu, co mi uložíš. Zeptej se svého průvodce, zda je to tak.“
- D: Ptám se ho, ale ty odpovídáš. Jak je to možné? Říká skoro totéž. Že musím, já, já. Proč já? Já si svoji práci odsloužil a chci do nebe.

V: K tomu něco schází.

D: Hm, něco schází. Je mi 77 let, kdyby mi bylo 90, už by mi vůbec nic nescházelo.

V: To si myslíš ty!

D: Jistě! Možná bych své kázání lépe sestavil.

V: Že bys ale i zlepšil své smýšlení? Očividně ne, když jsi tady.

D: Ty máš na všechno odpověď. Já se teď nezeptám ani tebe ani jeho, ale přátel: Půjdem, nebo to přijmeme?

V: Jinou volbu nemáte.

D: Vyndejte mě pryč! Chci z toho sevření ven.

V: Musíš litovat z celého srdce. A pokud z celého srdce slíbíš, že se změníš, pak můžeš jít.

D: Já osobně se změním. Ano, chci to.

V: A tví přátelé?

D: Rozhodli jsme se, že se změníme. Ale ne všechno.

V: To nejde, aby sis kladl podmínky. Musíš bezpodmínečně přijmout a říci: Lituji a chceme jít s vámi.

D: Poprosím Boha, aby nás přijal do nebe. To je nejjednodušší řešení a ty se už nemusíš namáhat.

V: Už zase licituješ. Máš pokorně přiznat, žeš nejednal správně.

D: Trochu bychom do toho chtěli mluvit. Vždyť jsme na Zemi hodně pracovali.

V: Dobré skutky budou uznány, nemůžeš si je však dávat za podmínku.

D: Vedle tebe bych chtěl umřít. Už ale umřít nemohu.

V: Nemusíš umírat!

D: Můj průvodce říká: Smýšlení, které mám, musí zemřít. Líbí se ti to?

V: Ano, tak je to správně.

D: Tak změníme smýšlení.

V: Máš ale litovat! A říci, žeš toto poučení pochopil.

D: To se mi nelíbí. To nemohu překonat.

V: Pak musíš zpátky, odkud jsi přišel.

D: Řekl jsem však, že se změním. Ale trochu chci rozhodovat, co si nechám a co ne.

V: Bohu nemůžeš diktovat podmínky.

D: Podívej, teologie je velice rozvětvená. My se učili: Společenství, kterému se zasvětiš, je jediné, které tě udělá svatým.

V: Tohle si vymysleli lidé.

D: Samozřejmě že lidé. My přece Boha neviděli!

V: Ale nemáš právo se vyvyšovat nad ostatní.

D: Jak to že ne? Oni nejsou vysvěceni. Já ano!

V: To je domýšlivost myslet si, že máš výjimečné postavení. Jsi pouhým služebníkem Boha a tvojí povinností bylo sloužit a pomáhat druhým.

D: Ach jo, s tebou se dál nedostanu. Já tedy změním smýšlení, a to proto, že náš Pán šel v sandálech, zatímco my v mokasínech. A budu pokornější. Souhlasíš? A také proto, že Ježíš neusiloval o to, co my -

V: - o hmotné statky.

D: To je věc, kterou chci osobně změnit. I to, že jsme se dívali na posluchače z patra, dělali na ně nátlak a diktovali jim.

V: Pýcha předchází pád.

D: Přesně. To změním také. Jenže my jsme s chutí brali i peníze. A přitom Ježíš řekl: Chudá vdova, která darovala svůj poslední peníz... to znáš, ne? Všeho se vzdám. Můj ochránce však tvrdí, že už nic nemám. Musím ještě mnohé změnit. Ale to prý nebudu dělat tady, říká. Změna prý musí být důkladná, pak teprve můžeme ke Stvořiteli vzhlednout.

V: S tím vám pomůžeme.

D: Cítím v sobě změnu, zmenšil se můj objem a vnímám lásku ke všemu. Omlouvám se všem, pokud jsem byl příliš tvrdý. Už vím, že dávat je lepší než brát. Děkuje Stvořiteli, že jsme skrze tvrdý boj pochopili a zvolili cestu blíže k Bohu. Vnímám se štíhlejší, cítím se dobře a všeho upřímně lituji.

Děkuji, že se nám podařilo změnit jejich postoj. Nebyli neznalí, ale dostali se na šikmou dráhu. Vy jste určitě také rádi, protože vaše duše září, což opětovně posiluje mě. Prosím, přijďte příště zase. Necht' vás všední dny nepřipraví o to, co jste si dnes vystavěli v duších. Děkuji za pozornost, naslouchání – vše jste do sebe přijali. Děkuji i nebeskému Otci, Kristu, duchovnímu světu a všem, kteří nám pomáhají posilovat

přitažlivou sílu Otce. V lásce a vděčnosti jsme společně ve zvýšené vibraci prožili toto setkání.

Prosím všechny: Ved'te nás všechny domů, Otče, do Tvé říše skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Kdo hledá pravdu,
hledá Boha,
ať je mu to jasné, nebo ne.

Edith Stein

POSTUP PŘI SRDEČNÍ MODLITBĚ

1. Uved' tělo a duši do stavu klidu – konej buď vsedě, nebo vleže.
2. Zavři oči, vědomě a pomalu začni dýchat bránicí.
3. Přesuň vědomí do oblasti srdce.
4. Mysli nyní jen svým srdcem.
5. Při nádechu oslovuj: „Prosím, Pane Ježíši!“ Při výdechu pros: „Smiluj se nade mnou!“
6. Cvič se v trpělivosti. Tím posiluješ lásku k Ježíši Kristu.
7. Odmítej veškeré dorážející myšlenky.
8. Cvič tuto srdeční neboli Ježíšovu meditaci, tuto Modlitbu k Ježíši“ neboli „srdeční modlitbu“ denně.

Věda je bez náboženství chromá,
pozemské náboženství je bez vědy slepé.

Albert Einstein

JOSEF Z NAZARETU O NEMOCI

Naši milí!

Disharmonie – říkáte jim nemoci – nejsou pro lidské tělo nic absolutního, nepodléhají věčnému zákonu. Podobají se jedovatým rostlinám níže vyvinutých planet, které, čím více se pozemský člověk vzdálil zákonům Stvořitele, působí tím rozmanitěji a silněji. Nemoci nejsou nutné zlo! Nic není chybnějšího než domněnka, že Stvořitel chce utrpení svých dětí. Nechápejte zákon pokání nesprávně! Perioda utrpení skrze nemoci skončí, až vtělená duchovní bytost dosáhne harmonie vývojového stupně přesahujícího všechny zákony hmotných i polohmotných světů. Tehdy může usilovat o bytí ve světelných dimenzích věčných zákonů. Tento cíl je před vámi. Tak stanovil Stvořitel. A ve vás jsou skryté božské energie sloužící k dosažení tohoto i vyššího cíle.

Nedopustíte, aby vás ovládal život v klamu a spěchu: je důsledkem vašeho hlubokého pádu! Máte vůli a ve své nedokonalosti natolik osobní svobody, abyste mohli do cíle buď běžet rychle, nebo pomalu, nebo se mu přibližovat pouhopouhými krůčky.

A tak volám: Neotročte ochotně vaší době zahálčivosti, učte se porozumět duchovním zákonům a respektujte přírodní zákony! Odrostete tak nízkému vývojovému vibračnímu stupni pozemského života se všemi jeho disharmoniemi!

Na mostě lásky
se musí stavět
na obou stranách.

Irmgard Erath

VYSLYŠENÉ MODLITBY

Na školení

Mám štěstí, že kromě hmotné činnosti mohu také v mé profesi duchovně působit.

Právní předpisy mě zavazují k systematickému vzdělávání, účasti na seminářích. Před těmito akcemi prosím svého duchovního průvodce o pomoc, abych dokázala rozpoznat příležitosti pro duchovní působení a využít je dle Boží vůle.

Jednou na školení jsem se při přestávce dostala do blízkosti povědomé ženy. Pohled na její jmenovku potvrdil mou domněnku: Byla to kolegyně, se kterou jsem se před mnoha lety poznala při jedné specializaci. Považovala jsem ji za velmi citlivou. Tehdy jsem s ní vedla několik rozhovorů na duchovní témata, ale pak se mi bohužel ztratila z očí.

Nyní to vypadalo, že se jí nevede dobře. Když jsem k ní přistoupila, poznala i ona mě a zcela spontánně vyprávěla, jak se cítí přepracovaná, má deprese a pocit, že už nemůže dál. Co ji však překvapilo, bylo, že dnešní ráno pociťovala z nevysvětlitelných důvodů intenzivní radost při myšlence na seminář, a nyní už ví, proč. Prý o našich zajímavých rozhovorech často přemýšlela, také jsem jí přicházela na mysl, ale...

A tak jsme se chopily příležitosti, postavily se opodál a povídaly o důvěře v Boha, síle modlitby, andělech ochráncích atd., a tak osvěžily tehdejší témata.

Pokračovaly jsme i při obědě a skončily u mě doma, kam jsem ji po semináři pozvala. S očividnou radostí a nadějí si domů odnesla dvě knihy Gisely Weidner. Samozřejmě jsem ji ještě zahrnula do svých modliteb.

Mé modlitby byly vyslyšeny. Za tři týdny jsem ji na dalším semináři potkala šťastnou a spokojenou je dodnes. Děkuji všem duchovním pomocníkům!

Registrační pokladna

Od loňského roku jsem věděla, že od r. 2016 spadám pod povinnost registračních pokladen. Ale v technických a elektronických záležitostech nejsem vůbec zběhlá, a tak jsem prosila svého duchovního průvodce o pomoc a čekala na impuls od něho.

Na začátku prosince pořádala profesní organizace školení k registračním pokladnám. „Bohužel“ se tento večer také konalo i předvánoční setkání našeho společenství, takže jsem nevěděla, čemu dát přednost. Prosila jsem, abych učinila duchovně správné rozhodnutí – a zvolila modlitební kroužek. Byl to nádherný večer v opravdu vysoké duchovní vibraci. Samotný problém registrační pokladny tím nebyl vyřešen – to jsem si myslela. Ovšem duchovní režii jsem nezvažovala...

O několik dní později jsem dostala impuls zatelefonovat své známé a zeptat se jí, jak ona postupuje v této záležitosti. Dala mi hned tip na technicky jednoduché a cenově dostupné řešení, přesně vyhovující mým potřebám. Zpětně jsem si uvědomila, že jsem tak byla ušetřena nezáživného rozumově laděného školení. Nyní vlastním jednoduchou registrační pokladnu, kterou jsem snadno uvedla do provozu, a jsem s ní dodnes spokojená.

Opět se mi potvrdilo, jak je nám i v materiálních záležitostech „vše dáno, pokud nejprve hledáme říši Boží.“ Děkuji duchovnímu světu, že mě vedlo v rozhodování a zapojilo i mé pozemské pomocníky. Děkuji za takovou výbornou zkušenost.

Zdivočelá kočka

Příběhla k nám zdivočilá, vyhladovělá a vyděšená kočka – musela prožít něco strašného. Delší dobu jsme ji mohli krmit pouze venku, avšak postupně k nám získávala stále více důvěry, až se odvážila opatrně jít dál do domu. Ale jen tehdy, když zůstaly dveře maličko pootevřené. Z jejích očí jsme mohli vyčíst, že by u nás ráda zůstala, ale svůj strach a plachost prostě nedokázala překonat.

Tu jsem si vzpomněla na vyslyšení modlitby, v níž se František z Assisi modlil o pomoc za nějaké zvířátko. Tak jsem ho usilovně prosila, aby se tato kočičí dušička zbavila strachu z lidí a stala se přítulnější. Důvěřovala jsem duchovní pomoci.

Za pár dní jsem na kočku sice stále ještě trochu vyplašenou mohla opatrně sáhnout. Něžně jsem ji oslovila a vysvětlila, jak ráda bych ji hladila a že si přeji, aby se u nás cítila bezpečně. Tu se najednou stala úplně přítulnou, byla důvěřivá, nechala se ode mě zvednout a zůstala sedět na mém klíně. Přes hodinu jsem ji hladila, přestože dveře pokoje byly zavřené. Pouto bylo zlomeno! Od této chvíle chodila „naše

Micka“ dovnitř i ven. Dveře mohly zůstat zavřené, neboť když zamňoukala, mohla vyběhnout ven. Kočička u nás našla nový domov a připravila nám hodně radosti.

Děkuji, milý Františku z Assisi!

Překvapivý obrat

„S tou už nepromluví ani slovo!“ řekla sousedka. „Tou“ mínila svoji dceru.

Cože se to stalo?

Syn sousedky se tuto sobotu ženil. Přesně v tento den měla ale její dcera nastoupit jako prodavačka pečiva. Dlouho hledala takové pracovní místo, a proto nechtěla hned první pracovní den žádat o den volna.

S těžkým srdcem se omluvila matce a bratrovi. Nastoupila raději na místo, než znovu podstoupit měsíce dlouhého hledání práce.

Následky byly neradostné. Matka s dcerou nepromluvila ani slovo. Ani vnoučata ji nesměla navštěvovat. Odehrávaly se dramatické scény a dcera se nakonec přestala s matkou stýkat. I ženatý syn stál spíše na straně matky.

„Usmířit se? Nikdy!“ reagovala sousedka na mé impulzy. Nechtěla ani prosit svého duchovního průvodce o pomoc, přestože jinak byla k duchovním tématům otevřená. „Co by s tím teď dělal? Vždyť svatba už proběhla!“

Tak se to táhlo dobu, řešení v nedohlednu. Všichni trpěli tvrdohlavostí matky.

Moje žena a já jsme opakovaně prosili naše duchovní průvodce o pomoc z této slepé uličky. Ale dlouho se nic nedělo.

Jednoho dne musela dcera kvůli naléhavé operaci do nemocnice. A matka rychle změnila názor. To, že by už dceru také nemusela spatřit, ji razantně změnilo.

Ještě ten den ji navštívila a smířila se s ní a celou její rodinou. Dcera ostatně pobyt v nemocnici přestála dobře.

Naši duchovní pomocníci zase odvedli kus dobré práce. Řešení problému bylo i pro nás překvapivé. Samozřejmě jsme srdečně poděkovali za snahu korunovanou úspěchem.

Okružní cesta

V rámci studia zeměpisu jsem měla absolvovat týdenní okružní cestu. Těšila jsem se na ni, protože jinak bych si ji nemohla finančně dovolit.

Tři dny před odjezdem jsem se probudila nemocná; cítila jsem, že na mě čeká těžší choroba. Lékař potvrdil mé obavy s tím, že mám všechny symptomy dětské nakažlivé nemoci, chybí ještě vyrážka, ale ta určitě vyrazí v příštích hodinách či dnech. Na mou otázku, zda bych mohla dostat lék, kterým by se nemoc zastavila, řekl, že vše musím nechat proběhnout. Mohla jsem nanejvýš brát vitamín C. Když mě chtěl poslat do nemocnice, prosila jsem, zda bych mohla zůstat doma. Lehla jsem si do postele, spolkla několik vitamínů C a plna důvěry se modlila k Bohu, ať nechá tento kalich hořkosti projít mimo mě. Nechtěla jsem prostě přijmout, že mám právě teď být nemocná, a tím dlouho vytouženou cestu zmeškat.

Už příští den mi bylo lépe, o dva dny později jsem se cítila zdravá a balila kufr. V den odjezdu jsem byla úplně zdravá. Lékařem avizovaná vyrážka se nikdy nevyrazila! Děkuji, milý Bože, že pro Tebe nic není nemožné a že mě tento kalich minul!

Boží ochrana

Bylo mi asi šest let, když jsem zase vylezl na bránu u domu svých rodičů, abych bojoval s imaginárními lupiči. Brána byla na horním okraji osazená dlouhými kovovými hroty.

Náhle se mi smekla noha, a protože jsem se nedržel, spadl jsem jako pytel brambor, ale naštěstí zůstal viset za tričko napíchné na hrotu. Vylekaný jsem visel na bráně; nemohl nahoru, ani dolů. Můj zoufalý křik zaslechl strýc a přiběhl. Připadalo mu to tak legrační, že se smál a smál. Neuvedomil si, jakému nebezpečí jsem právě unikl. Sundal mě z brány - v tričku jsem měl díru.

K velkému údivu celé rodiny jsem měl na pravé straně hrudníku jen malý, asi 2 cm dlouhý škrábanec, ani nekrvácel. Jsem přesvědčený, že tehdy mi můj duchovní ochránce zachránil život; vždyť jsem se mohl napíchnout na hroty!

Děkuji ti, milý duchovní průvodce, za tvoji velikou bdělost a lásku!

Nehoda na kole

29. ledna loňského roku jsem na kole přejížděl 3 cm vysoký speciálně pro to upravený obrubník. Ale asi jsem byl chvilku nepozorný, možná trochu víc rychlý, takže jsem tvrdě přistál na zemi. Moje první myšlenka byla volat o pomoc svého anděla ochránce. Ležel jsem na břiše neschopný vstát. Pak jsem uslyšel pozemské „anděly“, kteří se ptali, zda potřebuji zavolat záchrannou službu. Ještě v šoku jsem odvětil, že ne. Tu jsem ale zpozoroval silné krvácení na hlavě a nemohl jsem hýbat levou rukou. A tak jsem přece jen poprosil o sanitku. Další pozemský „anděl“ řekl, že je lékař a pokud si přeji, vezme mě i s kolem do své ordinace. S díky jsem tuto milou nabídku přijal.

V ordinaci jsem byl ošetřen, ruka zrentgenována a rána nad okem sešita. Po pár hodinách jsem se dozvěděl, že kloub mezi klíční a pažní kostí je mnohočetně poškozen a chrupavka má trhliny. Další rentgen měl rozhodnout, jestli budu muset jít na operaci.

Protože byl pátek večer, musel jsem zůstat v nemocnici přes víkend, neboť mě mohli zrentgenovat až v pondělí. Stále jsem se modlil k nebeskému Otci a děkoval, že jsem z toho vyšel relativně dobře. Pořád jsem opakoval: „Otče, tvá vůle se staň! Co mi posíláš, to přijmu!“ V pondělí po rentgenových snímcích mi lékaři sdělili, že operován být nemusím.

Děkuji, děkuji vám, milý nebeský Otče, Ježíši Kriste, Matko Marie, Josefe z N., můj milý duchovní průvodce a moji pomocníci!

Pokousaná fenka

Už šest let každou středu chodívám s Ronjou, malou, asi desetiletou fenkou naší sousedky, na procházku. Letošního ledna ji kousl do nohy jeden z velkých psů stejné rasy. Protože byl přitom těžce poškozen nerv, obával se veterinář, zda vůbec bude schopna si zase na zraněnou přední tlapku stoupnout. Smutná se belhala po třech kolem nás, zkroutčenou zraněnou nohu držela při těle a bylo patrné, že má velké bolesti.

Kladla jsem sousedce na srdce, aby nebrala negativní prognózu lékaře na vědomí a pevně věřila v úplné vyléčení svého miláčka.

Následující dny jsem se systematicky s manželem modlila za úplné uzdravení fenky. Také přátelé z několika modlitebních kroužků o to prosili, však víme, že tehdy je síla mnohonásobná. Úspěch byl

nevyhnutelný. Ronja se již za tři týdny zcela uzdravila. Nejenže opět mohla stoupat na přední tlapku, ani na chůzi nebyl poznat sebemenší rozdíl ve srovnání s dobou před nehodou. Veterinář údivem oněměl.

Ale to není všechno! Modlitba způsobila, že se Ronja úplně změnila k dobrému. Dříve byla náladová, znuděná, líná chodit a zhýčkaná, teď je prostě k pomilování. Vyzařuje rozpustilou radost ze života, nadšeně chodí na procházky a zdraví mě vytrvalým radostným štěkotem. Dříve byla zticha, když jsem ji přišla vyzvednout; pokaždé jsem ji musela hledat po celém domě. Teprve když jsem ji objevila, párkrát neznatelně zavrtěla ocasem. Nyní štěká, už když mě za oknem vidí, jak přicházím. Radostně na mě čeká u dveří.

Když jsem svůj postřeh oznámila sousedce, překvapena potvrdila moje pozorování. Nejen ji, ale také jejímu manželovi i ženě, která vodí Ronju na procházku ve čtvrtek, byla nápadná proměna její povahy v radostnou. Když jsem to slyšela, vyhrkly mi radostí a vděčností slzy z očí!

Děkuji, milý Bože, není nic krásnějšího, než smět být Božím nástrojem!

Žaludeční céva

Známa nás letos v lednu poprosila, abychom se modlili za jejího 88letého tatínka. Starý pán už nějakou dobu nemohl řádně trávit stravu. Zhubnul natolik, že ho museli odvést do nemocnice. Tam mu řekli, že céva zásobující žaludek krví, nepracuje správně, že bude třeba operační zákrok, ovšem v jeho věku se jedná o velké riziko. My i další sourozenci jsme se několik týdnů za starého pána modlili, až přišla radostná zpráva, že byl propuštěn z nemocnice. Daří se mu totiž výrazně lépe, snáší stále více potravin a má dobrou náladu.

Když ho pak chtěli po Velikonocích operovat, zjistili, že tělo 88letého muže si našlo jinou cestu, aby žaludek dostatečně zásobilo krví! Tak působí koncentrovaná síla modliteb, i to, že se sourozenci odváží věřit v to nejlepší! Děkuji Ti, milý Bože!

Úspěšný rok

S manželem jsme si všimli nalomeného zdraví naší příbuzné Petry. Několik let jsme se za ni denně modlili. Před Vánocemi nám Petra nadšeně volala, aby nám sdělila, jak úspěšný byl pro ni a jejího manžela

končící rok. Oba našli najednou vůli a sílu prosadit změnu stravování a výsledek byl, že zhubla 16 kg a její muž 14 kg, čímž velmi prospěli svému zdraví. „Tentokrát jsem to dokázala! Změnila jsem velikost oblečení ze 48 na 38,“ radostně hlásila. Našla si i nové, velmi dobré pracovní místo, ve kterém je šťastná. Jen jsem se usmívala a poté s pokorným srdcem děkovala Bohu za obrovskou pomoc.

Nové bydliště

V telefonu zazněl plačtivý hlas: „Jsi to Ty? Jsem moc smutná. Můj zemřelý manžel byl tak dobrý člověk. Chtěla bych za ním. Už se mi tu vůbec nelíbí!“ tak volala příbuzná žijící v USA.

Už rok je vdova. Po smrti manžela změnila bydliště a přestěhovala se do blízkosti vdané sestry. S ní po počátečních problémech má nyní relativně dobrý vztah. Žije ve speciálně postaveném místě pro seniory starší 50 let. A obdivuhodně rychle si tam zvykla.

Přesto mívala stále depresivní období. To poznali i její bližní. Tehdy při každé příležitosti naříkala nad ztrátou svého muže a hlavně na velké dusno nového domova.

A tak kontaktů s lidmi zprvu jí nakloněných postupně ubývalo a její deprese sílily. Na volání o pomoc k našim podporovatelům na oné straně mi přišla myšlenka: „Příbuzná by mohla pomalu začít s tak abstraktními pojmy, jako je kontrola myšlenek a pocitů!“ A tak dostávala konkrétní pokyny: „Tvoji známí nechtějí být jistě tvými problémy zatěžováni. Mluv s nimi prostě o normálních denních událostech! Ukaž, že máš radost, když se jim vede dobře, a nemluv o nevýhodách současného bydliště a o svém smutku! Určitě se tvému manželovi na oné straně nelíbí, že na něm stále lpíš! To mu brání jít dál.“

Příbuzná byla velmi udivená. Dokonce přestala mluvit plačtivým hlasem. O několik dní později mi volala. Vyprávěla, jak její známí jsou nyní mnohem vstřícnější a celé okolí se jí jeví v jiném světle. Už nevypovídá o svém smutku, ani nevzpomíná na původní bydliště. Také přání jít brzy za manželem na druhý břeh ji opustilo. Dokonce se její psychický stav zlepšil!

Tak tohle znělo opravdu slibně! Kéž by tento trend vydržel! Naši pomocníci z druhé strany opět vykonali vynikající práci. Děkuje jim.